

Сарнен. новини. – 2017. – 25 трав. – с. 1-2.

Добре ім'я людини

Із якої криниці напиться чар...

Неньчина колискова виколихує світ, на її руках вирости сіячі й композитори, вчені та космонавти, вчителі й лікарі, її серце навчає любити й прощати. Її щоденна безкорислива праця та піклування про ближніх – гідні подиву. З появою на світ дитини до жінки приходять щастя – материнство.

«Запроси свою маму на вальс», – нагадує у своєму вірші знана поетеса Тетяна КОРНІЙЧУК, мама трьох синів, які вже самі звили родинні гніздечка й виховують дітей. Цей твір поклав на музику композитор Віктор Торчик.

Подумки мандрую до невеликого привітного будиночка й поринаю у квіткове буяння, різнотрав'я чудового лугового куточка, гармонійно поєднаного з виплеканими людськими руками й фантазіями квітів. Згадую спогади-розповіді Тетяни Улянівни під назвою «День народження»: «Пригадала, як полела квіти, поруч грався чотирирічний синок. Прокинувся та заплакав менший, тож побігла в хату, а через декілька хвилин почувла знадвору радісне: «Мамо, я тобі мак висапав!». Вона рік чекала, доки привезуть цей декоративний мак – і ось на тобі!.. Насварила хлопчину, який хотів допомогти, а сама заплакала... Відтоді ніколи не рвали діти квіти на клумбах, а на день народження шукали дарунок на лузі, бо знали, що мама всі квіти любить однаково. Бувало, вийде раненько поратись по господарству, а вони біжать по квіти.

2 стор.

Щойно повертається в хату, а вони (усі трійко мокрі до пояса від роси) вибігають і кричать навперебій: «Мамо. З днем народження!» І в цю мить щасливішою за неї не було в усьому світі.

Ой роки, швидкокрилі птиці,

Невблаганно все линете вдаль.

Із якої криниці напиться

Чар, щоб із серця прогнали печаль?

Скрипнула хвіртка, обірвавши ниточку спогадів. Жінка обернулась і завмерла - до неї наближались сини з букетами польових квітів і невістка з внучкою... Хотілося б, аби частіше спогади наших матерів обривали радісні звісточки дорослих дітей, внуків, щоб витісняли самотність із серця, а з душі - печаль.

А я продовжу розповідь про жінку, яка словом возвеличує любов до неньки України, рідного краю, його чарівної природи, до родинного гнізда, в якому виховала трьох синів.

- Я просто сіяла і жала,

Й любила кожну мить життя, -

так щиро каже Тетяна Корнійчук, яка народилася в селі Оденіж Волинської області. Згодом сім'я переїхала в батькове рідне село Гута- Лісівська Маневицького району.

Його оточували ліси, луги, п'ять ставків, недалеко протікала маленька річечка Чернявка. У той час меліорація ще не торкнулася первозданної, незайманої цієї краси. Сокира ще не пройшлась мальовничими лісами. Через двадцять років цю велич природи прорізала бетонна дорога Київ-Варшава.

Батьки працювали в колгоспі, а дівчинка весь час із ранньої весни до зими блукала луками, лісами, збирала ягоди, гриби, лікарські рослини або ж просто милувалась різнотрав'ям і поліськими краєвидами, наспівуючи щось почуте по радіо або ж творила свою пісню. У зимові дні ставала на лижі й мчала милуватись засніженим довкіллям.

Батько Улян Кіндратович грав на декількох музичних інструментах, найулюбленішою була скрипка. Мама Катерина Максимівна мала гарний голос, дуже любила співати й була безмежно закохана у квіти. Свої уподобання до пісні й квітів змалечку прищепила й доньці Тетяні. Матеріально сім'я не була забезпеченою, проте дитинство переповнили музика, пісня та квіти, за що пані Тетяна безмежно вдячна батькам. У родині наша героїня була пізньою дитиною, тому після закінчення школи відразу пішла працювати: батьки були вже немолоді й хворіли.

Перший вірш Тетянка написала в шостому класі, коли виконувала домашнє завдання вчителя української мови Валентини Сергіївни. До поезії повернулась, коли педагоги доручали написати віршовані рядочки. І з того часу народжуються слова, просяться до рими, займають належне місце в збірках, спонукаючи шанувальників поезії любити цей загадковий і дивовижний світ, вклонятися красі, усміхатися людям, шанувати рідну мову, дотримуватися звичаїв і традицій.

Петро Велесик у передмові до книжки «Пелюстки анемони» писав: «...Простота слова не заважає поетесі заглиблюватися в сутність почутого, побаченого, по-своєму осмислити його, щоб розквітлий бутон знахідки подарувати людям».

Відчуття слова, його мелодійність, внутрішня глибина і таїна навіюють нові пейзажі, образи, ліричні герої. Тому й вийшли у світ книги поетеси: «Передзвін Полісся», «Пелюстки анемони», «Калинові корали», «Нев'янучий цвіт». Прозові твори друкувалися під псевдонімами Тамара Лісова та Софія Степова. Відомий композитор Віктор Торчик десятки віршів поклав на музику.

А Тетяна Улянівна, як і колись, закохана в пісню, квіти, ліс, музику. Займається господарством, вирощує городину та квіти, любить пекти, куварити. Хобі – в'язати спицями та гачком. Улюблена пора року – весна. А у святкові дні вслухається, чи не скрипне хвіртка...

Надія Свищевська